

LBRIS

We know
books

**FOARTE BINE,
FOARTE BINE,
DOMNUL ȘTIE
CE E BINE!**

**Picături de înțelepciune
pentru toate vârstele**

Ediție îngrijită de
Pr. Prof. Adrian Chiagă

EDITURA EGUMENIȚA

2024

CUPRINS

Foarte bine, foarte bine, Domnul știe ce e bine!	5
Călătorul pofticios	13
Pilda olarului leneș și a filosofului mut	15
Cât costă o minune?	21
Alpinistul	24
Chef de glumă	26
Cărbunele	28
Cățelușul șchiop	30
O oră de joacă cu tata	32
Vinovatul dovedit	35
Testul celor trei site	37
Cheia potrivită	39
Sinceritate și curaj	41
Doar Fiul	45
Trei zile de bunătate	50
Trei sfaturi	53
Copilul care a cinat cu Hristos	57
Păpușa călătoare	64
Fluturile	66
Povestea măgarului	68
Adevărata bogăție	69
Criminalul	71
Judecata profesorului	74

Te-am purtat în brațe	76
Cel ce înșală	78
Vultur sau găină	80
Rugăciunea ascultată	85
Cartofii	87
Pentru un sac de bani	89
Noi vrem pământ	91
Câtă greutate poți să pui peste un mort	95
Judecățile lui Dumnezeu	96
Cum să strângi bani pentru biserică?	103
Raiul și iadul	105
Mare este Dumnezeu	108
Procesul nedrept	110
O bucățică de lemn	113
Perseverență	115
Cei trei moșnegi	116
Limba de vacă	118
Șoarecele și borcanul	120
Bătrânica și ateul	121
Pericol de moarte	123
Bogăția unei familii sărace	124

Distribuție:

S.C. Egumenița S.R.L.

tel./fax: 0236-326.730

e-mail : editura@egumenita.ro

www.egumenita.ro

**FOARTE BINE, FOARTE BINE,
DOMNUL ȘTIE CE E BINE!**

Într-un sat oarecare, la poale de munte, trăia un oarecare om bun și gospodar. Omul nostru avea tot ce îi trebuie, fără a fi considerat totuși bogat. De altfel, el era mulțumit cu familia sa, cu căsuța sa, cu animalele sale. Avea și un murg tânăr de-ți era mai mare dragul să-l privești. Dar comoara cea mare era băiatul său, o mândrețe de voinic, respectuos, tânăr și frumos!

Pe omul nostru nimeni și nimic nu-l putea supăra! Se înțelegea bine cu toți, avea o vorbă bună pentru fiecare și era foarte credincios. De la biserică era nelipsit duminica și de sărbători. Avea locul său în dreapta, după ce intrai din pridvor. Toți care intrau în casa Domnului își scoteau pălăriile și îi dădeau binețe lui Ion, omul nostru.

Dar să nu credeți că era lipsit de necazuri și ispite. Mai degrabă am putea spune că era modest, simplu în vorbă și în purtare. Însă, tot satul, ca să nu spun că și toți din satele vecine, îl știau pe Ion după o anumită vorbă. Orice i s-ar fi întâmplat, că de bine, că de rău, el spunea: „*Foarte bine, foarte bine, Domnul știe ce e bine*”.

Dar vorba lungă, sărăcia omului. Hai, să vă spun povestea!

Tocmai ce v-am spus că Ion al nostru avea un armăsar chipeș și puternic. Ara pământul cu plugul în fugă și râdea de căruțele pline cu fân și grâne ce le

avea de cărat. Bineînțeles că murgul nostru și-a atras și invidia oamenilor din sat. Și iată că Ion se pomenește într-o zi cu un vecin la el acasă.

– Vecine, tare îmi place calul tău și, uite, ce m-am gândit. Îți dau doi cai, numai dă-mi mie calul ăsta al tău.

– Nu-l dau, vecine! Este cal bun, nu mă pot despărți de el.

– Greu cu tine! Dar mai pun un cal. Îți dau trei cai în schimbul lui, ce zici?

– Nu să fie! Îmi fac treaba cu el, car ce am nevoie, ară ca nimeni altul.

– Tocmai de aceea mi-l doresc. O să-ți fac o ofertă de o să mă pomenești toată viața. Nu ai cum să refuzi! Recunosc că mi-a rămas gândul la calul tău și fac cel mai mare sacrificiu. Îți ofer patru cai pe unul singur! Gândește-te! Recunosc că poate nu sunt așa de buni ca al tău, dar sunt patru. Patru pe unul singur, vecine!

– Nu pot să-ți dau calul, m-am atașat de el, mi-e prieten bun.

– Eu am plecat! Nu se poate discuta cu tine, o să te căiești de asta! Nu procedezi corect!

– Foarte bine, foarte bine, Domnul știe ce-i bine.

– Mai vedem noi ce este bine!

Tot satul vuia! „Este un om prost, i se oferă patru cai în schimb. Oricât de bun ar fi armăsarul tot nu merită patru cai”, se auzea pe la orice colț de uliță.

Dar să vedeți necaz! După o vreme, îi fuge calul de acasă. Scapă din ogradă, nu-l mai prinde omul. L-a luat lumea din sat:

– Ai văzut, ai zis că-i foarte bine.

Și omul nostru le spunea tuturor:

– Foarte bine, foarte bine, Domnul știe ce e bine.

– Păi, cum dacă ți-a plecat? Acum nu mai este nici calul ăla, nici ăia patru. Dacă îi luai pe ăia patru, îți fugeau unu, doi, mai rămâneai cu doi.

– Foarte bine, foarte bine, Domnul știe ce e bine.

Toți râdeau de el, cum a refuzat patru cai și a rămas și fără calul său! Râdeau și de nădejdea lui prostescă! Cum să fie bine o așa pagubă?!

Dar ce credeți? Într-o dimineață, tocmai după ce și-a terminat omul rugăciunea și a ieșit afară la animale, ce să-și vadă ochilor? Calul său venea pe drum spre casă în galop. Dar nu venea singur. În spatele său erau vreo douăzeci de cai sălbatici. Deschise porțile larg și zise cu gura până la urechi: „Foarte bine, foarte bine, Domnul știe ce e bine”. Acum, oamenii din sat murmurau invidioși:

– Măăă, ăsta ne-a spus că e foarte bine, dar noi nu l-am crezut, că ne-am gândit numai la pagubă. Uite cum l-a lovit norocul.

Până mai ieri vecinul ce-i promiseseră patru cai era primul care râdea și povestea tuturor pățania. Acum stătea posomorât și privea cu invidie peste gard la herghelia zglobie.

Băiatul cel voinic al omului, a încălecat pe un armăsar sălbatic pentru a-l încerca. Ajuns la marginea pădurii, calul s-a împiedicat de o rădăcină de copac și băiatul a căzut de pe el. Durerea era groaznică. Piciorul era rupt și băiatul nu se mai putea ridica. După ce i-au bandajat piciorul și l-au dus acasă, a venit și taică-su de la câmp!

– Cum te simți, tată?

– Ce să spun tăticule, mă doare. Acum nu o să mai pot ieși din casă vreo lună de zile.

– Lasă, dragul meu! „Foarte bine, foarte bine, Domnul știe ce e bine”.

– Ce spui, tată! Așa mă încurajezi? Mă vezi ce dureri am și tu spui că așa a fost bine? Ce bine să fie că mi-am rupt piciorul?

Oamenii din sat îi spuneau „Mă, tu ești nebun. Păi, cum să fie bine că i s-a rupt piciorul fiului tău?”

– Păi, zic: „Domnul știe ce e bine, eu zic că-i foarte bine”.

După ceva vreme, vine ordin de la împărat: „Toți tinerii apti de război să meargă la luptă că avem dușmanul la graniță”. Toți din sat erau necăjiți că fiii lor merg la război și că s-ar putea să moară pe acolo. Unul singur din tot satul nu a mers.

– ăsta ne-a zis că e foarte bine că și-a rupt piciorul fiul lui. Păi, mai bine și-ai noștri își rupeau picioarele și rămâneau acasă vii.

– Păi nu v-am spus: „Foarte bine, foarte bine!”.

Au început oamenii să-l creadă. Orice se întâmpla, el zicea „foarte bine”. Deci lua necazul cu bucurie. După război s-a auzit de el chiar și la împărat. Acesta a dat poruncă să vină la el la curte, că avea nevoie la palat de cineva care să-i ridice moralul, să-l încurajeze orice i se va întâmpla.

Și se duce omul și ani de zile tot îl încurajează pe împărat. Au devenit cei mai buni prieteni. Oriunde mergea împăratul, Ion era „umbra” lui.

La un moment dat, primește împăratul cadou o bardă nouă. Și când a primit-o, s-a uitat la ea cum strălucea, ascuțită tare. Cel care i-a dăruit-o l-a făcut atent:

- Vezi că taie foarte bine, măria ta!
- Lasă mă, că mă pricep și eu, zise împăratul încercând să taie ceva ce găsi în preajmă.

Dar nu termină bine de zis că și-a tăiat degetul mare. Împăratul a început să urle de grozava durere. Aproape că-și ieșise din minți, văzând degetul pe jos. Nu știa ce să mai facă de durere și de spaimă, că iată ce auzi din gura lui Ion:

- Foarte bine, foarte bine, Domnul știe ce e bine.
- Dar bine măi Ioane, acum îți bați joc de mine, îmi tai degetul și tu zici că e foarte bine? zise supărat împăratul.

– Iertați măria ta, dar o să vedeți că o să fie bine ce vi s-a întâmplat acum!

– Taci! Nu vreau să te mai aud! Gărzi! Luați-l pe acesta și-l aruncați în închisoare. Acolo să putrezești, tu-ți bați joc de împărat, nu ți-e rușine?

- Foarte bine, foarte bine, Domnul știe ce e bine.

L-a lăsat acolo o bună bucată de vreme, a și uitat de el, dar într-o zi se duce împăratul la vânatoare de elefanți cu toți cavalerii lui. Și cum mergeau prin junglă, s-au tot depărtat de teritoriul pe care-l cunoșteau și ajung într-o zonă unde au dat peste canibali. Îi prind canibalii și-l duc la șeful lor.

- L-am prins pe cel mai mare al lor.
- Pe acesta se cuvine să-l aducem ofrandă zeului nostru, zise șeful de trib. Pregătiți grătarul, chemați preoții să înceapă incantațiile. Toți bătrânii poporului sunt invitați la acest mare ospăț din carne împăratească.

În timp ce totul era pregătit, grătarul era roșul de fierbințeală și împăratul își spunea ultima rugăciune,

se ridică unul, mai pricăjit dintre bătrânii tribului și spuse:

– Șeful, iertați! Dar nu o să se supere zeul pe noi?

– Ce-ți veni mă acum? Zeul ni l-a dat în mână pe dușmanul nostru și tu spui că se va supăra?

– Păi zeul nostru primește ca ofrande doar oameni întregi. Țsta n-are un deget, este o rușine pentru noi, dați-i drumul să meargă acasă!

Toți bătrânii tribului în frunte cu șeful lor au început să-l bată, să-l scuipe și să-l batjocorească. În felul acesta l-au scos afară din trib și l-au lăsat să plece. Împăratul nu știa ce să facă: să plângă, să râdă. Era cam șifonat. Bătut, cu hainele rupte, dar totuși era în viață. Când a ajuns la palat, aproape să nu-l mai recunoască supușii săi. L-au luat, l-au îmbăiat, l-au îmbrăcat cu hainele cele scumpe, ploconindu-se în fața lui că s-a întors întreg de la canibali.

– Unde-i Ion? Mergeți la închisoare repede și scoateți-l că mi-a zis că e foarte bine și i-am zis că e imposibil ca tăiatul degetului să fie lucru bun. Și uite că acum am scăpat cu viață așa cum mi-a zis el.

Ion pășea agale, ținut de doi gardieni. Fața era suptă și albă de hrana precară și întunericul temniței. Dar totuși era senin și liniștit.

– Te rog frumos să mă ierți că te-am ținut la închisoare. Și împăratul îi povesti apoi prin tot ce a trecut și cum a fost lăsat să plece de la canibali.

– Foarte bine, Domnul știe ce e bine.

– Păi, bine măi Ioane, cum să fie bine să te țin închis atâta amar de vreme?

– Păi, măria ta, dacă nu mă închideai, mergeam și eu cu tine la vânătoare?

- Mergeai!
- M-ar fi prins și pe mine canibalii?
- Te-ar fi prins!
- Tu scăpai că nu ai un deget dar pe mine m-ar fi mâncat. Deci, foarte bine, foarte bine, Domnul știe ce e bine!

Atunci a priceput împăratul că vorba asta nu este o vorbă-n vânt, numai așa de spus la alții, ci într-adevăr Dumnezeu știe ce este bine. Anii au trecut de atunci. De împărat prea puțini își mai amintesc, dar despre Ion încă se mai vorbește și acum.

Dragii mei, mă bucur tare că v-a plăcut această pildă! Învățăm multe lucruri frumoase din ea. În primul rând învățăm să avem nădejde în Dumnezeu. Apoi învățăm că Dumnezeu nu este autorul răului, El chiar este incapabil de a săvârși răul.

Expresia „te bate Dumnezeu” nu este una creștină. Dumnezeu nu bate pe nimeni. Răul poate proveni din multe surse, de la duhurile rele, de la oameni sau chiar de la tine însuși. Dar niciodată răul nu va veni de la Dumnezeu. Așa-zisul rău făcut de Dumnezeu este spre păzirea de adevăratul rău sau ca pregătire pentru un bine mai mare.

Oamenii încearcă mereu să-și rezolve singuri problemele mari, fără să se roage pentru o soluție la Dumnezeu. Și așa ajung să fie nervoși, stresați, deprimați. În goana după cele materiale, în stresul zile, oprește-te, ridică-ți ochii spre cer și roagă-L pe Dumnezeu să te ajute! Pune-ți nădejdea în El și vei reuși așa cum a făcut-o și omul din povestea noastră!

Virtutea nădejdiei se naște din credința adevărată în Dumnezeu. Precum copacul odrăsește din rădăcină, așa și nădejdea din credință. Prin urmare, împuținarea credinței duce la deznădejde și puțină nădejde duce la necredință. Credința este, așadar, nedespărțită de nădejde și împreună îl ajută pe om să dobândească viața veșnică. Nădejdea o ținem vie în noi prin rugăciune. Cu cât comunicăm mai des cu Dumnezeu, cu atât mai puternică va fi nădejdea în sufletul nostru. Postul poate contribui și el, după cum afirmă și Sfântul Nicolae Velimirovici: „Cu post îmi bucur nădejdea mea în Tine, Domnul meu, Care ai să vii din nou”¹.

Nădejdea are foarte multe beneficii: arată sufletului calea spre Dumnezeu și viața veșnică; întărește curajul, oferă statornicie în săvârșirea binelui, generează o gândire pozitivă (optimistă), care nu poate decât să influențeze benefic propria ființă (inclusiv în cazul bolilor, necazurilor, eșecurilor etc.), dar și pe cei din jurul tău, pe care îi „încarcă pozitiv”, așa cum reușea să schimbe pe cei din jurul său și personajul nostru.

Dar să vă mai spun o pildă...

---

¹ <https://doxologia.ro/nadejdea-cea-Hristos-este-dulcea-asteptare-vietii-vesnice>.

Soarele de august arunca bulgări de foc pe pământ. Pe acea căldură insuportabilă, când toți căutau puțină umbră sau răcoarea casei, iată că trecea abătut un călător pe ulița prăfuită a unui sat. Sorbi din sticla ce o avea în plasa sa, ultimele picături de apă caldă. Ce mult și-ar fi dorit o apă rece de izvor!

Începu să-l înglodească și foamea. Ca să mai uite de foame și de căldură, privea peste gardurile, nu foarte înalte, ce străjuiau curțile oamenilor. Deodată zări un măr în mijlocul unei curți. Parcă îi făcea cu ochiul și-l chema la el. Merele rumene îți lăsau apă-n gură. „E, doar nu o fi cu supărare. Iau și eu vreo două-trei!”, gândi el, măsurând în sus și-n jos gardul, să vadă pe unde ar putea sări. Privi în stânga, privi în dreapta și hop, se văzu deja pe cealaltă parte.

– Auuuu! Țipă ca-n gură de șarpe omul nostru, în timp ce-și aduna mă răcînii de pe picior. Pantaloni i se rupseseră în scapieți. „Așa îți trebui!”, gândi el, furios, „mere ai vrut”! Și fără să se uite, călcă în noroi. Nu mai putea de supărare. Muta privirea când la pantalonul rupt, când la pantofii murdari de noroi.

A ajuns în final sub mărul mult dorit. A mâncat cu nesăț unul. Într-adevăr, un gust deosebit. Îl mănâncă în grabă și pe al doilea, dar când să-l ia pe al treilea... ce să vezi? Din casă ieșea proprietarul...

– Dar bine măi, omule, ce e cu tine în curtea mea?

– Ăăăă, se bâlbâi el. Ce mai pot spune? Iartă-mă omule! Am poftit la merele tale. Ți le voi plăti, oricât îmi vei cere pe ele.

– Nu despre asta este vorba! Dar era mai bine dacă ai fi sunat la poartă și eu și-aș fi dat câte mere doreai. De ce să fie nevoie să furi? Uită-te la tine cum arăți! Murdar și cu pantalonii rupți. Hai, lasă! Vino cu mine în casă să te speli și să te mai răcorești puțin.

Călătorului îi crăpa obrazul de rușine. A mulțumit gazdei pentru dragostea acordată cerându-și încă o dată iertare!

– Bine omule, stai liniștit! Ia o plasă și culege câte mere dorești. Uplete-ți și sticla cu apă rece! Dar pentru data viitoare să ții minte: mai bine este să ceri ceea ce dorești, decât să furi!

Banul câștigat din muncă cinstită este cheia succesului în viață. Trebuie să ne mulțumim cu cât avem și cu ceea ce putem face noi, fără să dorim sau să însușim bunurile celorlalți! Bogăția adevărată constă în fapte și virtuți nu în agonisire de lucruri necinstite. Cel mai bogat om este cel ce este mulțumit cu ceea ce are!